

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

02 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Ewelina Kiałka

po rozpoznaniu na rozprawie 02 grudnia 2014 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w T.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) we W. z siedzibą we W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Publicznego Szpitala (...) we W. z siedzibą we W. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w T. kwotę 445.342,81 zł (czterysta czterdzieści pięć tysięcy trzysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 24.069,37 zł od 28 listopada 2013 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 100.303,38 zł od 03 grudnia 2013 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 20.060,46 zł od 06 grudnia 2013 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 60.181,92 zł od 05 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 60.181,92 zł od 10 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 60.181,92 zł od 12 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 88.267,10 zł od 18 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 32.096,74 zł od 22 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku;

II. zasądzoną w punkcie I wyroku należność rozkłada na trzy miesięczne raty, z czego pierwsze dwie raty w wysokości 148.447,60 zł, trzecia rata w wysokości 148.447,61 zł wraz z zasądzonymi w punkcie I wyroku odsetkami, płatne do 30. dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od miesiąca stycznia 2015 roku, z tym że niezapłacenie którejkolwiek z rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności płatną wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 03 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.784 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV. obciąża Skarb Państwa brakującą opłatą od pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem z 01 kwietnia 2014 (...) S.A. z siedzibą w T. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, aby pozwany (...) Publiczny Szpital (...) z siedzibą we W. zapłacił kwotę 445.342,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od szczegółowo w pozwie wskazanych kwot wraz z kosztami postępowania, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że dochodzona pozwem kwota 445.342,81 zł stanowi należność z tytułu nieuregulowanych faktur za dostawę preparatu rekombinowanego hormonu wzrostu na podstawie zawartej z pozwanym umowy z 15 kwietnia 2013. Z tytułu przedmiotowej umowy pozwany zakupił towar, na który powód wystawił faktury VAT. Powód wykonał swoje zobowiązanie w terminie, dostarczył towar, a odbiór towaru każdorazowo został potwierdzony przez pozwanego na dokumencie faktury lub dokumencie protokołu zdawczo-odbiorczego lub dołączonych do faktur oświadczeniach. Pozwany nie kwestionował jakości, ilości lub sposobu dostawy zakupionego towaru. Z uwagi na brak uregulowania należności w wyznaczonym w umowie terminie, powód pismem z 22 stycznia 2014 wezwał pozwanego do uregulowania należności w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie dokonał zapłaty za dostarczony towar. Odnośnie faktury VAT numer (...) na kwotę 24.072,77 zł, powód wyjaśnił, iż z uwagi na pomniejszenie jej wartości o wartość faktury korygującej numer (...) na kwotę 3,40 zł, wskazanej w wezwaniu do zapłaty, powód dochodzi odpowiednio mniejszej kwoty, a to 24.069,37 zł. Nadto wskazał, że dochodzi zapłaty kwoty 445.342,81 zł tytułem należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od upływu trzymiesięcznego terminu płatności określonego w umowie, zamiast 90 dni wskazanych fakturach VAT.

Nakazem zapłaty z 09 maja 2014 Sąd Okręgowy w Toruniu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) Publiczny Szpital (...) we W. z siedzibą we W. zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu i wniósł o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu. Pozwany jednocześnie zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa z uwagi na jego przedwczesność, ewentualnie rozłożenie dochodzonej pozwem należności na 10 rat, licząc od ostatniego dnia miesiąca, w którym uprawomocni się wyrok, zgodnie z art. 320 k.p.c. oraz nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

Uzasadniając zarzucił, że strony 18 grudnia 2013 zawarły ugodę w sprawie spłaty należności, obowiązującą do 24 kwietnia 2014, w której to ustaliły, iż na 14 dni przed datą płatności ostatniej raty, strony podejmą negocjacje w sprawie zawarcia kolejnej ugody. Powód wniósł pozew 02 kwietnia 2014, czyli przed upływem terminu płatności ostatniej raty i przed upływem terminu, zgodnie z którym strony miały negocjować zawarcie kolejnej ugody. Pozwany podniósł, że skoro powód zaakceptował warunki ugody 18 grudnia 2013, wytoczenie powództwa przed upływem wskazanego w nim terminu, powinno być poczytane za brak lojalności wobec kontrahenta. Uzasadniając wniosek o rozłożenie należności na raty oraz wniosek o nieobciążanie pozwanego kosztami postępowania, pozwany podniósł, że nie jest w stanie dokonywać jednorazowych spłat, bez udziału pomocy publicznej, tylko z kwot otrzymywanych na leczenie pacjentów w ramach kontaktu z Narodowym Funduszem Zdrowia. Pozwany zarzucił, że powód nie bacząc na wielkość dochodzonego roszczenia domaga się zapłaty natychmiastowej, nie próbując podjąć próby rozstrzygnięcia sporu przed wytoczeniem powództwa, w drodze rokowań. Pozwany Szpital znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Przychód pozwanego jest w przeważającej mierze określony przez kontrakt z Narodowym Funduszem Zdrowia. Niski poziom wynagrodzenia z tytułu realizowanych usług medycznych nieodpowiadający poziomowi kosztów ponoszonych z tytułu realizacji procedur medycznych spowodował nadwyrężenie sytuacji ekonomicznej pozwanego. W związku z tym pozwany nie jest w stanie pokryć nawet swoich zobowiązań, z przychodu na jeden rok. Źródłem złej sytuacji finansowej pozwanego są także wykonywane ponad limit, wskazane w kontrakcie z NFZ usługi medyczne, które nie zostały opłacone.

Postanowieniem z 27 czerwca 2014 Sąd Okręgowy w Toruniu stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w przedmiocie zasądzenia kwoty dochodzonej pozwem wraz z należnymi odsetkami ustawowymi. W przedmiocie wniosku pozwanego o rozłożenie spłaty zadłużenia na 10 rat, powód wyraził zgodę na spłatę w trzech miesięcznych ratach płatnych do końca każdego miesiąca, począwszy od października 2014, przy czym dwie pierwsze raty płatne w wysokości 148.447,60 zł każda, zaś trzecia rata w wysokości 148.447,61 zł należności głównej oraz odsetki ustawowe od należności głównej od dat i kwot wskazanych w pozwie, koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

(...) S.A. z siedzibą w T. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł 15 kwietnia 2013 z pozwanym (...) Publicznym Szpitalem (...) we W. z siedzibą we W. umowę numer (...). Przedmiotem umowy była sprzedaż i dostawa preparatu rekombinowanego ludzkiego hormonu wzrostu. W § 3. tej umowy strony ustaliły, że płatność będzie sukcesywnie dokonywana w terminie do trzech miesięcy od daty dostawy hormonu wzrostu, po dostarczeniu kupującemu przez sprzedającego oryginału protokołu zdawczo-odbiorczego potwierdzającego każdą należycie zrealizowaną dostawę oraz faktury VAT. Faktura winna być przekazana kupującemu razem z protokołem zdawczo-odbiorczym następnego dnia po dostarczeniu hormonu wzrostu. W § 6. punkcie 6. umowy strony uzgodniły, że w przypadku zwłoki w regulowaniu przez pozwanego płatności, w terminie określonym w § 3. umowy powodowi przysługiwać będzie prawo żądania odsetek ustawowych od kwoty niezapłaconej wartości faktury.

(dowód: umowa z 15 kwietnia 2013 k. 20-23)

W ramach zawartej umowy powód sprzedał i dostarczył pozwanemu preparat rekombinowanego hormonu wzrostu, za ustaloną cenę, zgodnie z wystawionymi przez powoda fakturami VAT:

- numer (...) na kwotę 24.072,77 zł, wystawiona 27 sierpnia 2013 roku doręczona wraz z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 29 sierpnia 2013,
- numer (...) na kwotę 100.303,38 zł, wystawiona 02 września 2013 roku, doręczona wraz z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 03 września 2013 roku,
- numer (...) na kwotę 20.060,46 zł, wystawiona 05 września 2013 roku, doręczona wraz z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 09 września 2013 roku,
- numer (...) na kwotę 60.181,92 zł, wystawiona 04 października 2013 roku, doręczona wraz z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 07 października 2013 roku,
- numer (...) na kwotę 60.181,92 zł, wystawiona 09 października 2013 roku, doręczona wraz z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 10 października 2013 roku,
- numer (...) na kwotę 60.181,92 zł, wystawiona 11 października 2013 roku, doręczona wraz z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 14 października 2013 roku,
- numer (...) na kwotę 88.267,10 zł, wystawiona 17 października 2013 roku, doręczona wraz z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 18 października 2013 roku,
- numer (...) na kwotę 32.096,74 zł, wystawiona 21 października 2013 roku, doręczoną wraz potwierdzeniem dostarczenia towaru z 22 października 2013 roku.

Do każdej z faktur dokumentujących sprzedaż załączone zostały protokoły zdawczo-odbiorcze: 27 sierpnia 2013 roku, 02 września 2013 roku, 04 października 2013 roku, 09 października 2013 roku, 11 października 2013 roku, 17 października 2013 roku i 21 października 2013 roku, potwierdzające przez pozwanego odbiór ilościowy i jakościowy towaru.

W związku z korektą faktury VAT numer (...) z 27 sierpnia 2013 roku o kwotę 3,40 zł, wymagalna należność z tej faktury stanowi kwotę 24.069,37 zł.

(dowód: faktura VAT numer (...) z potwierdzeniem z 29 sierpnia 2013 roku dostarczenia towaru k. 25-27,
faktura VAT nr (...) z potwierdzeniem z 03 września 2013 roku dostarczenia towaru k. 28-30,
faktura VAT nr (...) z potwierdzeniem z 09 września 2013 roku dostarczenia towaru k. 31-33,
faktura VAT nr (...) z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 07 października 2013 roku k. 34-36,
faktura VAT nr (...) z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 10 października 2013 roku k. 37-39,
faktura VAT numer (...) z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 14 października 2013 roku k. 40-42,
faktura VAT numer (...) z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 18 października 2013 roku k. 45-47,
faktura VAT numer (...) z potwierdzeniem dostarczenia towaru z 22 października 2013 roku k. 48-50,
protokół zdawczo-odbiorczy k. 51-58)

Pismem z 22 stycznia 2014 powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 445.342,81 zł tytułem niezapłaconych faktur zgodnie z załączonym wykazem.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 18,

potwierdzenie doręczenia wezwania k. 19)

(...) Publiczny Szpital (...) we W. z siedzibą we W. znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Źródłem takiego stanu rzeczy są między innymi wykonywane ponad limity, wskazane w kontrakcie z Narodowym Funduszem Zdrowia, usługi medyczne, które nie zostały opłacone. Pozwany nie posiada żadnych ruchomości, ani nieruchomości niezwiązanych z wykonywaniem świadczeń medycznych, które mógłby zbyć. Narodowy Fundusz Zdrowia dokonuje płatności niezależnie od ilości hospitalizacji, kierując się wysokością budżetu oraz zawartych kontraktów na dany rok.

(dowód: bilans na 31 grudnia 2012 k. 78-79,

rachunek zysków i strat na 31 grudnia 2012 k. 80-82,

rachunek zysków i strat na 20 listopada 2013 k. 83,

zestawienie wartości świadczeń niesfinalizowanych przez NFZ za 2011 rok k. 84-85,

rachunek zysków i strat na 09 stycznia 2014 k. 86-88,

aktywa na 30 czerwca 2013 k. 89,

półroczne sprawozdanie o finansach za rok 2013 k. 90-97,

zeznania świadka Ł. R. elektroniczny protokół rozprawy z 02 grudnia 2014 00:01:18 do 00:09:15 k. 155 i 157)

18 grudnia 2013 strony zawarły pozasądową ugodę, w której ustaliły sposób spłaty należności powoda wynikających z nakazów zapłaty wydanych przez Sąd Okręgowy w Toruniu (sygn. akt I Nc 251/13) i Sąd Rejonowy w Toruniu (sygn. akt I Nc 548/13). Ugoda tą strony określiły również terminy spłat należności wynikających z faktur nie objętych wskazanymi wyżej postępowaniami sądowymi wymienionymi w załączniku numer 1 do tej ugody, a obejmujących należności za okres od 25 lipca 2012 do 25 listopada 2013, w łącznej wysokości 1.895.944,63 zł. W § 4. ustępie 5. tej

ugody strony zawarły zapis, że w okresie obowiązywania niniejszej ugody powód zobowiąże się do niewystępowania przeciwko pozwanemu Szpitalowi z powodztwami o zapłatę należności objętych ugodą, a pozwany zobowiązuje się do podjęcia negocjacji warunków kolejnej ugody na co najmniej 14 dni przed data płatności ostatniej raty porozumienia.

(dowód: ugoda z 18 grudnia 2013 k. 129-132)

Pismem z 02 kwietnia 2014 roku pozwany Szpital zgłosił gotowość do podjęcia negocjacji warunków kolejnej ugody w sprawie spłaty zadłużenia. Pismem z 09 kwietnia 2014 roku powód zwrócił się do pozwanego o przedstawienie propozycji spłaty zadłużenia. Pozwany nie udzielił na to pismo odpowiedzi.

(dowód: pismo pozwanego z 02 kwietnia 2014 k. 128,

pismo powoda z 09 kwietnia 2014 k. 125)

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W sprawie pozostawało poza sporem, że powód (...) S.A. z siedzibą w T. dostarczył pozwanemu (...) Publicznemu Szpitalowi (...) we W. z siedzibą we W. produkty farmaceutyczne zamówione przez ten Szpital, wystawiając faktury na łączną kwotę – po uwzględnieniu dokonanej przez powoda korekty jednej z nich – równą wysokości dochodzonego roszczenia, to jest 445.342,81 zł. Pozwany nie kwestionował faktu realizacji zawartej umowy sprzedaży i dostawy, a zatem ilości, a co za tym idzie wartości dostarczonego preparatu (rekombinowanego ludzkiego hormonu wzrostu) oraz jego jakości. Nie negował również obowiązku zapłaty należności dochodzonej pozwem, zarzucając jedynie przedwczesność dochodzonego roszczenia, z powołaniem się na ustalenia poczynione przez strony w ugodzie z 18 grudnia 2013 oraz składając wniosek o rozłożenie należności na raty, w ilości dziesięciu.

Oceniając podniesiony zarzut przedwczesności roszczenia, stwierdzić z całą stanowczością po pierwsze należy, iż postanowienia ugody pozasądowej z 18 grudnia 2013 nie obejmowały w żadnym zakresie należności dochodzonych w tej sprawie. W ugodzie zawarte są warunki spłaty należności objętych wskazanymi tam tytułami egzekucyjnymi oraz fakturami za okres od 25 lipca 2012 do 25 listopada 2013, a opisanymi w załączniku do ugody, w łącznej kwocie 1.895.944,63 zł i tylko w tym zakresie powód podjął zobowiązanie niewystępowania na drogę sądową. W zakresie zaś dalszych wierzytelności, takiego zobowiązania nie tylko, że nie było, to jeszcze na pozwanym, nie powodzie, ciążyło zobowiązanie podjęcia negocjacji dotyczących ich spłaty. Dodatkowo zauważyć należy, że postanowienie z § 4 pkt 5 ugody, a związane z kolejnymi wierzytelnościami, ma bardziej charakter listu intencyjnego, a niżeli wiążących postanowień umownych stron. Końcowo zaś w tym zakresie zauważyć należy, iż nie sposób powodowi przypisać nielojalnego względem kontrahenta handlowego działania, skoro w odpowiedzi na pismo pozwanego z 02 kwietnia 2014, powód wyraził wolę podjęcia dalszych negocjacji, oczekując propozycji spłaty należności przez pozwanego. Skoro zaś pozwany swoim zaniechaniem doprowadził do przerwania tych negocjacji, nie składając takiej propozycji, to nie sposób czynić w tym względzie zarzutu powodowi.

Po wtóre, dalej odnosząc się do twierdzenia pozwanego w przedmiocie przedwczesnego wytoczenia powództwa, to zważyć należy iż z § 3 zawartej przez strony umowy z 15 kwietnia 2013 jednoznacznie wynika termin wymagalności płatności z tytułu dostawy. Zatem w dacie wytoczenia niniejszego powództwa należności żądane pozwem były już wymagalne. Zatem zarzut przedwczesnego wytoczenia powództwa należało uznać za chybiony.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie dołączonych do akt sprawy niekwestionowanych dokumentów, Sąd na podstawie art. 535 § 1 k.c. w zw. z art. 605 k.c. w punkcie I. sentencji wyroku zasądził od pozwanego (...) Publicznego Szpitala (...) we W. z siedzibą we W. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w T. kwotę 445.342,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 24.069,37 zł od 28 listopada 2013 roku do 02 grudnia 2014 roku,

- 100.303,38 zł od 03 grudnia 2013 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 20.060,46 zł od 06 grudnia 2013 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 60.181,92 zł od 05 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 60.181,92 zł od 10 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 60.181,92 zł od 12 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 88.267,10 zł od 18 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku,
- 32.096,74 zł od 22 stycznia 2014 roku do 02 grudnia 2014 roku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany złożył również wniosek o rozłożenie należności na 10 rat i nie obciążanie pozwanego kosztami postępowania.

Powód z kolei wyraził zgodę na spłatę zadłużenia, z tym że w trzech miesięcznych ratach płatnych do końca miesiąca począwszy od października 2014 roku, przy czym dwie pierwsze raty płatne w wysokości 148.447,60 zł każda, zaś trzecia rata obejmować będzie kwotę 148.447,61 zł oraz odsetki ustawowe od należności głównej od dat i kwot wskazanych w pozwie wraz z kosztami procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Po rozważeniu przedstawionej przez pozwanego sytuacji finansowej, biorąc również pod uwagę zeznania powołanego w sprawie świadka Ł. R., którym Sąd dał wiarę, bowiem zeznania te były spójne, logiczne, a nadto miały odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci dokumentów księgowych pozwanego szpitala, Sąd uznał, że zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie „moratorium sędziowskiego” i skorzystał z możliwości, jaką przewiduje art. 320 k.p.c., dotyczącą rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty.

Powołany przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku, a tym samym orzeczenia o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Zastosowanie tej regulacji uzależnione jest jednak od zaistnienia „szczególnie uzasadnionego wypadku”, przez który, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, należy rozumieć brak możliwości spełnienia świadczenia przez dłużnika w terminie bez narażenia się na niepowetowane szkody [M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitza) w: Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422]. „Szczególnie uzasadnione przypadki” w rozumieniu art. 320 k.p.c. nie muszą mieć jednak wyjątkowego charakteru. Z reguły chodzi tu będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Nie można jednak nie brać pod uwagę także sytuacji samego wierzyciela (vide wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 1998, sygn. akt II CKN 590/97, Lex numer 1225358).

W ocenie Sądu takie szczególne okoliczności zachodzą w niniejszej sprawie. Uiszczenie jednorazowej kwoty zasądzonego zobowiązania na rzecz powoda byłoby dla pozwanego nie tylko utrudnieniem w prowadzonej dalszej działalności, ale przede wszystkim mogło wpłynąć na jakość udzielanych świadczeń, czy nawet spowodować zagrożenie życia i zdrowia ludzkiego. Takie działanie pozostawałoby w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Pozwany Szpital udziela świadczeń medycznych o znacznym stopniu skomplikowania, będąc istotną, z punktu widzenia ochrony zdrowia, placówką w swoim regionie. Jak wynika z zeznań słuchanego świadka środki finansowe jakie otrzymuje pozwany od Narodowego Funduszu Zdrowia nie są adekwatne do jego potrzeb, co utrudnia

utrzymanie pozwanemu płynności finansowej, zwłaszcza w końcowych miesiącach roku. Szpital z kolei jako podmiot leczniczy nie może odmówić udzielenia świadczenia zdrowotnego osobie, która potrzebuje natychmiastowego udzielenia takiego świadczenia ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia, co pośrednio wynika z treści art. 15 ustawy z 15 kwietnia 2011 o działalności leczniczej (Dz. U z 2013, poz. 217 z późn. zm.). Konsekwencje takiej sytuacji finansowej szpitala niewątpliwie rozciągają się na ogół społeczeństwa, jak i na podmioty bezpośrednio współpracujące z taką placówką. W tej sytuacji Sąd uznał, że istnieją uzasadnione podstawy do ingerencji w stosunek prawny między stronami i określenie spłaty zaciągniętego zobowiązania w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, zważywszy, że powód wyraził w tym zakresie zgodę.

Zdaniem Sądu, zastosowanie możliwości z art. 320 k.p.c. zapewni pozwanemu spłatę zobowiązania i w stosunkowo krótkim czasie – 3 miesięcy – doprowadzi do pełnego zaspokojenia wierzyciela, co w przeciwnym razie byłoby dla pozwanego znacznie utrudnione. Ratio legis przywołanego przepisu polega na takiej modyfikacji zasadzonego świadczenia aby ułatwić dobrowolne spełnienie świadczenia, ma też na celu uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, przy czym należy zaznaczyć, że nawet gdyby doszło do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, to nie ma pewności, że wierzyciel uzyskałby niezwłoczne i jednorazowe zaspokojenie swojej wierzytelności.

Mając na uwadze te okoliczności oraz stanowisko powoda w tym przedmiocie Sąd, w punkcie II. sentencji wyroku zasądzoną w punkcie I. wyroku należność rozłożył na trzy miesięczne raty, z czego pierwsze dwie raty w wysokości 148.447,60 zł, trzecia rata w wysokości 148.447,61 zł wraz z zasądzonymi w punkcie I. wyroku odsetkami. Obowiązek płatności Sąd określił do 30. dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od miesiąca stycznia 2015 roku, modyfikując tym samym żądanie powoda w tym zakresie. Jednocześnie Sąd orzekł, że niezapłacenie którejkolwiek z rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności płatną wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 03 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty. Sąd uwzględnił stanowisko powoda, w zakresie trudnej sytuacji finansowej pod koniec roku, stąd pierwsza z rat płatna winna być w styczniu. Zgodnie z zeznaniami świadka w tym czasie pozwany dysponował będzie już środkami z nowego kontraktu z NFZ. Z kolei nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek, by początek terminu płatności rat przypadał na ostatni dzień miesiąca, w którym nastąpiła prawomocność wyroku, bowiem, umożliwiałoby to pozwanemu przedłużanie postępowania, jedynie w celu odroczenia płatności rat, co bez wątpienia, zważywszy na wysokość dochodzonego roszczenia, odbyłoby się z rażąco szkodą dla powoda. W ocenie Sądu również wysokość budżetu jakim dysponuje pozwanemu umożliwia spłatę w trzech ratach, co znowu wynika z dokumentów potwierdzonych zeznaniami świadka. Rozłożenie należności na 10 rat uwzględniłoby zatem jedynie interes pozwanego, a nie powoda, co byłoby sprzeczne z wykładnią art. 320 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w punkcie III. sentencji wyroku uzasadnia treść art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.784 zł tytułem kosztów procesu, na które składają się: częściowa opłata sądowa od pozwu w kwocie 5.567 zł uiszczona przez powoda oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa. Nie zachodził przy tym w ocenie Sądu szczególnie uzasadniony wypadek, w rozumieniu art. 102 k.p.c., który uzasadniałby odstąpienie od ogólnej reguły obciążającej przegranego w sprawie. Jakkolwiek sytuacja pozwanego jest trudna, to posiada niezbędne środki na poniesienie kosztów. Jednocześnie pozwany dał podstawę do wytoczenia powództwa i nie sposób racjonalnie argumentować dlaczego poniesione koszty procesu miałyby obciążać powoda (tak też postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 23 lutego 2015, sygn. akt I ACz 254/14; niepubl).

Z uwagi natomiast na wspomnianą trudną sytuację finansową pozwanego, stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), brakującą opłatą od pozwu w wysokości 16.701 zł obciążył Skarb Państwa, o czym Sąd orzekł jak w punkcie IV. sentencji wyroku.